

Treće čudovište bilo je veće i gipkije. Uprkos strahu, bio je zadivljen. Tirkizna i ljubičasta boja prelivale su se preko krljušti ogromnog tela dok se kretalo, oprezno i nečujno, koristeći strujanja vode. Rep je poput crvenog vela klizio po pesku. Pažljivo je pomeralo glavu, sledeći njegov miris. Znalo je da je plen u blizini.

Odgurnuo se od tla i pritajio iza grupe korala, u samom središtu arene. Nije sumnjao da se nalazi u areni — četiri zida stiskala su prostor ispunjen vodom. Izvori jarke, zaslepljujuće svetlosti virili su sa površine. Arena je bila velika, sa mnoštvom skrovišta, tako da agonija borbe, na opštu radost publike, može da traje do beskrajja.

Bio je sam. Verovatno su i ostali završili u sličnim arenama. Nije znao šta im se desilo. Nije mogao da se seti ničega od trenutka kada se njihov brod survao kroz atmosferu novog sveta. Neko ih je pronašao, iščupao ih iz njihovih kapsula i bacio u igru života i smrti.

Nije poznavao pravila igre, ali neka bude proklet ako se preda bez borbe. Premestio je harpun u levu ruku i pažljivo provirio iznad jedne grane. Protivnik je plutao u najmračnijem uglu. I vrebao.

Iako je voda bila topla, osetio je kako mu prsti trnu. Rešio je da pokuša isti, junački, efikasan manevar kojim je porazio prethodno čudovište. Zaplivao je ka površini, tako da mu se silueta jasno ocrtava na svetlu. Čekao je. Svaki mišić u teli grčio se i protivio plutanju na otvorenom prostoru. Čuo je prigušeno vrištanje sopstvenog srca u beskrajnoj težini arene. Ali bio je potpuno miran. Kada je čudovište kliznulo prema njemu, naglo je zaronio i u vrtoglavom okretu podigao harpun uvis, gde je, po njegovoj računici, trebalo da se nalazi telo čudovišne ribe. Ali nije uzeo u obzir brzinu svog protivnika. Munjevito se okrenuo za njim. Harpun se zabio u peraje, a džinovska usta zaklopila

se tik uz njegovo lice. Ispustivši oružje, panično je zaplivaao unazad, gde ga je kruti rep ošinio po leđima i bacio u bezdan.

Ronio je naniže, očajnički, osećajući po strujanju vode da je progonitelj blizu. Ispred njega stvorila se gomila stenja. Ščepao je ivicu jednog kamena i naglo zabacio telu u stranu. Riba je projurila pored njega, a on se panično zavukao dublje u kameni lavirint, puzeći po pesku, sve dok nije stigao na drugu stranu. Pritajio se. Monstruoza riba kružila je oko njegovog skrovišta.

Znao je da je borba gotova. Mogao je da čuči ispod tog kamena, kao zakržljali crv, dok ne umre od gladi. Rame ga je bolelo. On nije bio vojnik. Biolozi su mahom slabi borci. Svađe oko toka evolucije i svrstavanju vrsta u rodove obično ne iziskuju maestralne borbene veštine.

Međutim, i najbednije biće se bori kada je saterano u ćošak. Tamo kod kuće, postojao je jedan odvratni crv sa otrovnim žlezdama. Nije ga teško uhvatiti. Ali svako dete zna da će onaj ko ga odabere za večeru skončati zajedno sa svojim plenom.

Ponovo je provirio iz svog skorivšta. Osmotrio je protivnika i okruženje analitičkim očima naučnika. Riba je bila divovskih razmera, ali proporcionalno građena, sa izraženim grebenom i lepršavim perajama. U jedno je još uvek bio zabijen njegov harpun. Bila je snažnija, brža i smrtonosnija od njega, ali ne obavezno i pametnija. Podigao je pogled prema svetlosti koja je obasipala arenu, visoke biljke, peskovito tle, iskrzane korale i stene. Potražio je njen izvor.

Odlomio je dva komada kamena. Oštrij je zatakao za opasač. Manji i obliji zavitlao je ka senci isprepletanih biljaka. Kada je riba pojurila za zvukom, iskočio je iz skrovišta i zaplivaao ka svetlosti. Plivaao je zatvorenih očiju, najbrže što je mogao. Strujanja su bivala sve jača što je riba bila bliža. Kad je procenio da je nadomak njegovih nogu, naglo se okrenuo i otvorio oči, taman da ispred sebe vidi monstruožnu glavu.

Odgurnuo se uvis, podigao kamen i svom snagom je udario. Čuo se šljapkav zvuk. Riba je zastala, zaslepljena, u bolu, a on je hitro skliznuo i dohvatio harpun. Dokrajčio ju je sa dva precizna udarca u mehur i vrat. Neko vreme je ležala ispred njega trzajući se, a onda se lagano prevrnula na bok. Tanke trake krvi uzdigle su se ka površini. Otplutao je do najbliže biljke i sa uzdahom se oslonio na stablo. Ruke su mu se tresle. Sada je imao nešto vremena, možda pola sata ili sat. Dovoljno da odahne i iscepa trake mesa sa svog protivnika. Ko zna koliko će dana i nedelja izdržati u areni.

Dve glavice bile su šćućurene iznad akvarijuma.

„Uh“, uzdahnula je jedna sa strahopoštovanjem. „Sredio je i Sijamskog borca!“

Druga glava zamišljeno je škiljila u algu koja je plutala na površini vode. Žabolika šaka, sa kožicama između prstiju, držala se za peteljku.

„Srebrna ajkula?“ pitala je.

„Dve srebrne ajkule“, složila se prva glava.

Topot dečaćkih nogu ispunio je sobu dok su braća istrčavala napolje.